

[Aage Fogh.]

nu i denne Forbindelse et stærkt Udtryk, men den saakaldte Panteværdi — og saa de opnaaede Prioriteter.

Derfor siger jeg, at jeg tror ikke paa, man i det lange Løb skal søge at opretholde en Særlovgivning for den sønderjyske Landsdel. Jeg anerkender, at den Lovgivning, vi i saa Henseende har for Sønderjylland, har virket efter sin Hensigt, den skal opretholdes i sin fulde Udstrækning, og jeg og mit Parti vil saa stærkt som muligt gaa ind for en Forbedring af Loven gennem de her foreslaaede Ændringer. Men saa maa vi ogsaa — det ønsker jeg at føje til — udtale et Ønske om, at de Partier, der vil støtte os heri, da ogsaa vil gaa ind for, at Forskellen mellem Sønderjylland og det øvrige Land ophæves, ikke ved at ophæve denne Særlovgivning for Sønderjylland, men ved at udstrække den til at omfatte ogsaa det øvrige Land, hvor en hel Del af Erhvervenes Folk arbejder under ganske lignende Vilkaar som i Sønderjylland.

Det ærede Medlem Hr. P. Mortensen sagde, at skal man gaa ind for denne Særlovgivning til Fordel for Landbrugserhvervet og Fiskeriet og dem, der er nævnt i Lovens Titel, maa det forlanges, at der ogsaa ydes Støtte til den kriseramte Del af Arbejderbefolkningen i Sønderjylland. Jeg vil paa det kraftigste støtte den Udtalelse, men sige, at det gælder saa sandelig ogsaa for det øvrige Land. Vi kender de samme Vanskeligheder i det øvrige Lands Distrikter, og vi maa ønske disse Vanskeligheder modarbejdet paa et lignende Grundlag.

Jeg sammenfatter disse mine Udtalelser om Lovforslaget i en stærk anbefaling af en hurtig og velvillig Behandling, men understreger, at vi ønsker samtidig, at de Partier, der vil gaa med til at gennemføre dette i Sønderjylland, maa vise sig nogenlunde velvillige over for lignende Forslag for det øvrige Land.

Valdemar Thomsen: „Det vilde“ — hedder det i Bemærkningerne til nærværende Lovforslag — „være uforstaaeligt, om man lod Lempelserne bortfalde for Sønderjyllands Vedkommende, naar man samtidig forbereder Gennemførelse af tilsvarende Lempelser for det øvrige Land.“ Ja, det vilde i Sandhed være uforstaaeligt, for ikke at sige komplet meningsløst. I Sønderjylland ønsker man — det har vi ogsaa faaet Forstaaelsen af gennem de sønderjyske Repræsentanters Udtalelser — denne Lovgivning fortsat, men man ønsker den helst forbedret og udvidet, og der er for mig

ingen Tvivl om, at man i Sønderjylland, som for øvrigt overalt i Landet, deler med Partis Anskuelse, at Tiden maa være inde til en tilbunds-gaaende Rentesaenkning, ikke alene for Sønderjylland — deri har det ærede Medlem Hr. Aage Fogh fuldstændig Ret —, men omfattende hele Landet, eventuelt saaledes — og det vil mit Parti foretrække —, at der tages specielt Hensyn til de økonomiske Vanskeligheder i vort Grænseland.

Ved Behandlingen af et Forslag, der som dette har saa afgørende Forbindelse med hele Rentespørgsmaalet, kan man vanskeligt undgaa at komme ind paa selve Renteproblemet og paa Betragtninger ogsaa som dem, der er gjort gældende af forskellige af de ærede Ordførere for de andre Partier, bl. a. det, som det ærede Medlem Hr. P. Mortensen var inde paa, at ogsaa de arbejdsløse trænger til en Haandsrækning. Staten bør ikke, sagde det ærede Medlem Hr. A. Svensson, betale Renter for Erhvervs livet. Det er udmærket, men vil det ærede Medlem være med til, at der træffes effektive Foranstaltninger paa dette Omraade, saadan at det kan undgaaes?

Mit Parti har, som det vil være bekendt, allerede stillet Ændringsforslag til Regeringens Forslag angaaende Rentetilskud og Gældssanering, Ændringer, som imødekommer de Ønsker, der har været fremsat af adskillige af Ordførerne. Ændringsforslagene er omdelt, og ærede Medlemmer vil af disse se, at vi ønsker Afsnit I ændret fra Rentetilskud til en almindelig Sænkning af Renteniveauet, fra det, Renten faktisk er i Øjeblikket, 5 pCt., til ca. 3 pCt. for Laan i fast Ejendom. Vi er, som tidligere nævnt, og det bør siges ogsaa ved denne Lejlighed, principielt Modstandere af Rentetilskud, ikke mindst fordi Tilskud konsoliderer Rentens Højde og altsaa modvirker det, som bør tilstræbes. Afsnit II i Forslaget foreslaar vi ændret saaledes, at der nu virkelig gives en Haandsrækning, ikke til et lille Udsnit af Landmændene, men til alle, som uden egen Skyld er ude i en økonomisk Nødssituation. Den Tale, som det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram holdt, var for mig et Vidnesbyrd om, at en Lovgivning efter disse Linier og efter de Linier, som ligger til Grund for Regeringens Rente- og Saneringsforslag, saare langt fra er tilstrækkelig, medmindre Kautionister, Venner, Familie o. s. v., skal ødelægges sammen med de Debitorer, som først staar for Skud. Det kan vi ikke være bekendt over for Landbruget i Almindelighed, og det kan vi navnlig ikke være bekendt over for den